

HET HUIS DAT OP DE HEUVEL STAAT

Het huis dat op de heuvel staat

*roman*

© 2012 Stefaan Van Laere, uitgeverij Partizaan & BOXpress

Omslagontwerp: Stefaan Van Laere & Kathelyne Van den Berghe

ISBN: 97894462950269

NUR: 301

Eerste druk december 2012

Tweede druk februari 2013

Derde druk april 2013

Vierde druk mei 2013

Vijfde druk juni 2013

Zesde druk januari 2015

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande toestemming van de uitgever of auteur.

# **Het huis dat op de heuvel staat**

**roman**

**Stefaan Van Laere**

**UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS**

**[www.partizaan.be](http://www.partizaan.be)  
[www.BOXpress.nl](http://www.BOXpress.nl)**

## I.

*Ik* zit hier weer vruchteloos te wachten. Op mijn veel te ruwe tong proef ik de zerpe smaak van een in de mond vroegtijdig gestolde, machteloze schreeuw. Ik heb de ogen neergeslagen in een dromerige blik die onbevoegden wellicht als devoot zouden beschouwen; de tong voelt zuur aan, als na het nuttigen van een pot augurken, van opgelegde haring met ajuinringen.

Geheel volgens de regels van de etiquette protesteer ik niet eens, ook al is het etensuur met ruim een kwartier overschreden. Waarom zou ik, er is helemaal geen reden om naar hun voedsel uit te kijken. Vandaag is het vrijdag, geen spiertje vlees krijg je dan op je bord, nog geen zwoerdje vet. De kok - die dikke amechtige kerel met zijn korte beentjes, met het altijd vuile witte hemdje zonder mouwen - maakt vast weer een van zijn gevreesde schotels met kabeljauw en tofu, en sojascheuten en slierten glibberige kelp klaar, zwemmend in kleverige olijfolie met puntjes zwartverbrande look. Het heeft lang geduurd voor ik dat woord kon onthouden, kelp. Had hij nog zeewier gezegd maar nee, het moest en zou weer moeilijk zijn. Kelp, kelp, dat lusten de oesters in hun schelp. En ik tik met mijn wandelstok hard op de vloer, deels uit protest, deels om te controleren of ik nog leef. Of mijn opstandig lijf nog wel naar me luistert. En ik registreer maar, koel, afstandelijk. Als een fotocamera die meedogenloos blijft doorklikken, ook als zich voor de lens de gruwelijkste slachtpartijen voordoen. Al is het eeuwig zoeken naar het juiste perspectief.

Ik zet de deur op een kier en loer haastig de lange gang in, als een kwajongen die weer wat op z'n kerfstok heeft. Tegen de rand van de lambrisering heeft iemand een netwerk van punaises geprikt. Het betekent vast niets, maar ik kan me niet bedwingen om naar een logisch verband te speuren. Stelt het roestig amalgaam een landkaart met onderduikadressen voor, een achteloos nagelaten herinnering van het verzet? Moet je in de duimspijkers een geheim

teken zoeken, een code die alleen ingewijden snappen?

De logica, die is bij het schriële ventje in de aanpalende kamer ver te zoeken. Hij heeft vandaag weer zijn keppeltje op, maar hij is even joods als Adolf Hitler. Gek, er gaat nauwelijks een dag voorbij of de gedachte aan de Führer komt op een onbewaakt ogenblik wel eens in me op, doorgaans in een kortstondige flits die als een dolk mijn hart doorkerft. Aan Dolf met de snor denk ik wel en aan pa niet, maar die zou er niet rouwig om zijn dat ik voorrang verleen aan zijn afgod. Hij kijkt nu vast van in het voorgeborchte van de hel met betraande ogen op me neer, fier op zijn dochter. Maar ik laat hem ook nu niet in mijn diepste binnenste toe.

Het mannetje noemt zichzelf Jakob, maar zijn echte naam is vast iets ordinair als Dirk of Eddy. Vandaag heeft hij meegeholpen, en dat zullen we geweten hebben. Hij stond vanmorgen al bij het krieken van de dag zingend op om de voorgevel van het centrum zorgvuldig met een nieuw laagje cement te bestrijken, en zo het vuil van vele jaren aan het oog te onttrekken. Dat spaart natuurlijk weer de kosten van een vakman uit, onder het mom van nuttige bezigheidstherapie. Maar wij zullen het de volgende weken wel mogen horen, dat hij nog altijd zo goed te been is, en dat wij maar wrakken zijn. Elke morgen doet hij trouw zijn oefeningen, twintig keer opdrukken, op en neer springen, de armen gespreid als een vliegtuig, grijnzend er nog wat venijnige kniebuigingen bovenop. Maar mij raakt hij niet. Er is altijd wel een excuus - een nukkige spier in de rug, onverklaarbare appelflauwtjes die op de meest ongelegen momenten opkomen en even snel weer verdwijnen.

Ik krijg dat knagende, verstikkende gevoel dat ik dringend iets belangrijks moet zeggen, alleen weet ik niet wat. Een uitspraak die de wereld gaat veranderen, die het draaien van de aarde één seconde doet stoppen. Maar niemand zal naar me luisteren. Dat verwacht ik ook niet. Ik hoef geen publiek.

Waar zal ik ergens beginnen met mijn verhaal in het eindeloze van het ijle, hier en nu met mijn handen weerloos op mijn bibberende knieën? Weet jij me dat soms te vertellen, met de snik in de keel, zenuwachtig pulkend aan een oorlel; of moet ik verder